

ת"ד 1813/04/13 - מדינת ישראל נגד נאור כהן

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

ת"ד 1813-04-13 מדינת ישראל נ' כהן

בפני כב' השופט אהרן האוזרמן
המאשימה מדינת ישראל
ע"י מדור תביעות את"ן ת"א מ"י
נגד
הנאשם נאור כהן

ע"י ב"כ עוה"ד יורוביצקי

גזר דין

הנאשם הורשע על פי הודאתו באחריות לגרם תאונת דרכים בנסיבות של נהיגה בקלות ראש, וגרם חבלות של ממש, עבירה על סעיף 62(2) בקשר עם סעיף 38(3) לפקודת התעבורה.

על פי עובדות כתב האישום, ביום 25.06.12 בסמוך לשעה 03:30 נהג הנאשם ברכבו בכביש השירות המקביל לדרך בר-לב בגני תקוה, תוך ביצוע מספר "צלחות" עם הרכב, איבד שליטה על הרכב סטה לכיוון רכב חונה ומחץ את הנפגע, דניאל נגוין (יליד 1994) שישב על הכנף הקדמית של הרכב החונה.

תוצאות התאונה חמורות מאד ומתבטאות בגרם חבלות קשות לנפגע, שברים מרובים בעצמות שני הרגליים והשוקיים, קרע בעורק מרכזי ברגל, הנפגע עבר ניתוחים מרובים ב-2 הרגליים, ניתוח מורכב לשחזור העורק ברגלו, תוך שימוש בשתל ורידי מהירך השנייה, נזקק למנות דם מרובות, ועבר אשפוז ממושך ותקופת שיקום ארוכה הנמשכת למעשה עד היום, וטרם הושלמה.

הנפגע התייצב בביהמ"ש במסגרת הטיעונים לעונש והעיד באשר למצבו הרפואי ולפגיעות שעבר. דבריו נאמרו בצורה מדודה ומכובדת, ויכולתי להתרשם כי מר נגוין מתאר את מצב הדברים לאשורו, וכי למרות הסבל הרב שחוה, הקפיד לתאר את העובדות כמות שהם, ללא הפרזה. לעניין זה מצאתי להעתיק מטה את דבריו בפני במלואם, ואני מאמץ אותם, כחלק בלתי נפרד מגזר הדין:

מתוך פרוטוקול הדיון מיום 19.05.14 שורות 8 עד 21 :

"עד היום עברתי 8 ניתוחים, היום אני מחכה להתגייס לצבא. אני לא יכול לתפקד כמו בעבר. בעבר שיחקתי כדורסל, פעילות בצופים, כל הפעילויות האלה נפסקו לי. יש לי כאבים במשך כל היום במיוחד בשינה. איכות השינה שלי ירדה. אני ישן מעט מאוד. הרופאים לא נותנים לי הרבה סיכויים לשפר את הרגל, הם אומרים שזה המצב והם לא יכולים לעשות יותר מזה. אני בן 19. הגיוס שלי נדחה, קיבלתי פטור, אבל אני החלטתי שאני רוצה להתנדב. בתאונה נקרע לי עורק ראשי זה היה הסיכון העיקרי בירך, זה הדבר הראשון שרצו לעשות זה להעביר לי וריד מרגל ימין לרגל שמאל כדי המשך זרימת דם. לקחו לי שתלי עור. יש לי חוסר בתפקוד בברך שזה מקשה עלי כמעט כל דבר שאני עושה אם זה עליה במדרגות, הליכה, נכנס לאוטו. הגשתי תביעה לעניין הפיצויים. אין לי עוד אחוזי נכות קבועים. אנחנו בתהליך של חוות דעת של המומחה הממונה מבית המשפט אורתופדיה וכלי דם. יש בידי שתי חוות דעת מומחה שמינה בית המשפט בתיק התביעה האזרחית שמתנהל לפי חוק הפיצויים לנפגעי תאונות דרכים. לשאלת בית המשפט עדין לא נקבעה נכות, לא זמנית ולא קבועה."

2 חוות הדעת הנזכרות, שהוכנו ע"י מומחים רפואיים שבדקו את הנפגע במינוי ביהמ"ש, במסגרת תיק הפלת"ד המתנהל בביהמ"ש השלום בתל אביב, הוגשו וסומנו ת/1 ו- ת/2 בהתאמה. חוות הדעת מתארות ומתעדות את הניתוחים המרובים שעבר הנפגע בתחום האורתופדיה וכלי הדם, את סיכויי השיקום והחזרה לתפקוד של הנפגע ואת חומרת הפגיעות שספג.

על פי קביעת המומחים נמצא כי לנפגע אחוזי נכות רפואית בשיעורים הבאים: 28% אחוזי נכות רפואית קבועה בתחום כלי הדם, 50% נכות אורתופדית קבועה בגין פגיעה ב- 2 הרגליים, חוסר איחוי בשוק, הרס מפרק הברך, פגיעה עצבית בשוק והגבלת טווח התנועה בקרסול. לדברי הנפגע כאמור, שיעורי הנכות התפקודית הקבועה - לא נקבעו עדיין ע"י ביהמ"ש.

המומחה מציין בחוות דעתו, כי הנפגע קרוב לוודאי יהיה מוגבל לצמיתות לעבודה ולתפקוד שאינם כרוכים בעמידה או הליכה (עבודה משרדית בלבד).

ב"כ המאשימה עתר במסגרת טיעוניו לעונש לרכיבי הענישה הבאים: מאסר בעבודות שירות ולחילופין מתן צו לריצוי עבודות של"צ, פסילה לשנים מרובות, קנס וכן מאסר מותנה, וביקש לגזור על הנאשם תשלום פיצוי כספי לנפגע.

התובע סמך עמדתו על חומרת העבירה, נסיבות הרשלנות הגבוהה בה אירעה ובעיקר על תוצאותיה הקשות המתבטאות בחבלות רבות של ממש, כמתואר לעיל.

התביעה בהגינותה התחשבה בעמדתה לעונש בגילו הצעיר של הנאשם שהיה קטין בעת ביצוע העבירה, ובכך שלא נרשמו כנגד הנאשם כל הרשעות קודמות בתעבורה מאז הוציא רישיון נהיגה בשנת 2012, ובהעדר רישום פלילי, נכון ליום גזר הדין.

אביו של הנפגע ביקש במהלך הדיון לפנות לביהמ"ש, וביקש כי אטיל על הנאשם לשלם פיצוי לנפגע, הגם שציין כי ברור לו כי יהיה מדובר בסכום סמלי, שאינו משקף כל פיצוי מידתי לפגיעה בבנו.

הסנגור מצידו ביקש שלא לשלוח הנאשם למאסר ולו בעבודות שירות, ביקש לשלוח הנאשם תחת זאת לריצוי של"צ, ועתר להתחשבות בשאר הרכיבים זאת בשל גילו הצעיר של הנאשם, היותו קטין בעת ביצוע העבירה, העדר עבר תעבורתי ופלילי, היותו של הנאשם חייל המשרת בשירות חובה, הבעת הצער והחרטה וכן הטראומה הנפשית שעבר הנאשם עצמו, אשר גם לגרסת ההגנה עומדת בוודאי בצילה של הטראומה הגופנית והנפשית שחוזה הנפגע. הסנגור מפנה לתסקיר שירות המבחן.

תסקיר שירות המבחן:

עקב גילו הצעיר של הנאשם קמה חובת תסקיר. התקבל תסקיר מקיף שערך קצין המבחן, אשר פגש בנאשם ובאמו, ושוחח טלפונית גם עם מפקדו הישיר בצה"ל, אשר מסר דברים בזכותו של הנאשם.

על פי התסקיר, הנאשם בן 19.5, כיום חייל בשירות חובה, משרת כרס"פ בחטיבה מרחבית עציון בגזרת חברון. על פי מפקדו הישיר מבצע את תפקידו בצורה טובה ביותר. מפקדו הביע נכונות לסייע לנאשם בכל דרך בין בהליך טיפולי ובין בהתאמת המסגרת הצבאית על מנת לאפשר לנאשם לבצע עבודות של"צ, במידה ויוטלו במסגרת גזר הדין.

על פי קצינת המבחן, הנאשם לוקח אחריות מלאה למעשיו, מודע לחומרתם ולתוצאות הקשות הנובעות מהם. לדברי הנאשם, קודם לאירוע התאונה היו הנאשם והנפגע חברים קרובים, התגוררו בסמיכות, ולמדו במקביל באותם מסגרות לימוד. חברותם הופסקה בעקבות התאונה. הנאשם לדבריו ביקר את הנפגע לאחר התאונה, אולם נתבקש על ידי משפחתו להימנע מכך. אמו של הנאשם שומרת על קשר עם הנפגע ומשפחתו עד היום.

הנאשם מתאר סממני פוסט-טראומה נפשית, ולהתרשמות קצינת המבחן מבטא נזקקות טיפולית. הנאשם מתואר פרט לאירוע שבפניו, כאדם נורמטיבי, נעדר קווי אישיות או דפוסי חשיבה והתנהגות עבריינית. במכלול הנתונים, התרשמות שמ"מ מהנאשם היא לסיכון נמוך מצדו לחזרה על העבירות ולסיכויי גבוה לשיקום. הנאשם ביטא מוטיבציה להשתלב בהליך טיפולי שיקומי במסגרת שמ"מ.

שירות המבחן בא בפניו בהמלצה עונשית המשקפת מגמה שיקומית. הומלץ על הטלת צו מבחן לתקופה של שנה, תוך שילוב הנאשם בהליך טיפולי רלוונטי במסגרת ובפיקוח שירות המבחן, וכן על הטלת צו לריצוי עבודות של"צ בהיקף 60 שעות בלבד, נוכח היותו של הנאשם כיום חייל המשרת בשירות חובה. בנוסף הומלץ על חיוב הנאשם בתשלום פיצוי כספי לנפגע.

קביעת מתחם הענישה:

תיקון 113 לחוק העונשין שעניינו "הבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה" קובע את העקרונות והשיקולים המנחים את בית המשפט בעת מתן גזר דין. התיקון קובע כי העיקרון שינחה את בית המשפט בבואו לחרוץ את דינו של נאשם הוא עקרון ההלימה, לאמור, בחינת קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה לבין מידת אשמו של הנאשם וסוג העונש שיוטל עליו בסופו של יום.

עוד קובע התיקון (בסעיפים 40ב ו- 40ג) כי במכלול השיקולים שעל בית המשפט לשקול עליו לבחון גם את הערך החברתי שנפגע כתוצאה מביצוע העבירה, וכן את מדיניות הענישה המקובלת לגבי ענישה במקרים אלה. סעיף 40ד, קובע כי בית משפט רשאי לחרוג ממתחם העונש ההולם, בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה בשל שיקולי שיקום או הגנה על שלום הציבור. סעיף 40ט קובע כי ניתן לשקול שיקולים נוספים שאינם קשורים עם נסיבות ביצוע העבירה או מידת הרשלנות, בהם לצורך העניין גילו הצעיר של הנאשם, מצבו האישי, השפעת הענישה על חייו וכד'.

נוכח האמור ובטרם אגזור את העונש, אני קובע כי מתחם הענישה המקובל במקרים דומים, נע כמניפה בין 6 חודשי מאסר בעבודות שירות לבין צו לריצוי של"צ בהיקף 250 שעות. בנוסף מתחם הענישה כולל את פסילת רישיון הנהיגה לתקופה של בין 24 ל-36 חודשים, קנס גבוה וענישה מותנית נוספת (מאסר ופסילה).

במקרה דנן, יש להכריע האם יש לתת משקל גם לשיקולי שיקומו של הנאשם, אל מול שיקולי הגמול וההלימה בעניינו של הנאשם, שכן מחד, מעשהו חמור ותוצאתו חמורה עוד יותר, מאידך, אין להתעלם מגילו הצעיר של הנאשם ומפוטנציאל השיקום של הנאשם, כפי שהובא בחוות הדעת המקצועית במסגרת תסקיר שירות המבחן.

בפסיקה ענפה של ביהמ"ש העליון, הדגיש ביהמ"ש את חשיבות ההיבט השיקומי. גם במקרים קשים ובעבירות חמורות, העדיף ביהמ"ש העליון לפסוק בעד שיקומו של הנאשם, חרף מעלליו הקשים.

בע"פ 8092/04 ישראל חביב נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (2004), ביטל בית המשפט העליון עונש מאסר של 40 חודשים, עקב שיקומו של הנאשם מסמים. בית המשפט עמד על חשיבות השיקום כשיקול חשוב בענישה.

ברע"פ 5066/09 ירון אוהיון נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (2010), הורשע הנאשם בבימ"ש קמא בעבירות מרמה, ונשלח למאסר של 54 חודשים. ביהמ"ש המחוזי, בדעת רוב, הקל במידת מה בעונשו. בית המשפט העליון התיר ערעור בגלגול נוסף עמד בהרחבה על האינטרס הציבורי בשיקום העבריין ועל חשיבות שיקול זה בגזירת הדין ובסופו של יום הפחית באופן ניכר מעונש המאסר.

בע"פ 4075/12 כפיר בן חמו נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (2012), קיצר בית המשפט העליון עונש מאסר של 18 חודשים שהוטל במחוזי, ל-6 חודשים שירוצו בעבודות שירות, עקב שיקומו של הנאשם, נסיבות חייו הקשות ובשל שיהוי בהגשת האישום.

הרציונל העומד ביסוד פסיקה זו, הוא רציונל פשוט, שהשכל הישר וטובת הציבור בבסיסו. נאשם אשר מבקש לשנות מדרכיו, לעלות על דרך הישר, ומבטא רצון כן ואמיתי אשר מתבטא לא רק בהבל פיו, אלא נתמך בראיות מוחשיות, בחוות דעת טיפוליות מקצועיות, מן הראוי לסטות מהעונש שראוי למדוד לו, ולבכר תחת זאת, ענישה שיהיה בה דגש על היבטים שיקומיים. אין ספק, אם יצליח שיקומו של העבריין במקרה כזה, יטיב הדבר עם החברה כולה. לכן, במקרה המתאים, יעדיף ביהמ"ש להקל בעונשו של העבריין כדי לאפשר לו להתמיד בדרך הישר, מתוך ראיית טובת הציבור.

כאמור אף המחוקק נדרש לאחרונה, בתיקון 113 לחוק העונשין, לחשיבותו של ההיבט השיקומי, וציווה בסעיף 40ד לחוק העונשין, כי כאשר ביהמ"ש מוצא, כי הנאשם השתקם או כי יש סיכוי של ממש שישתקם, רשאי ביהמ"ש לחרוג ממתחם העונש ההולם ולקבוע את עונשו של הנאשם לפי שיקולי שיקומו, וכן להורות על נקיטת אמצעי שיקום כלפי הנאשם, לרבות העמדתו במבחן. עקרון השיקום, כשיקול בר חשיבות בעת גזירת הדין, זכה עם התיקון לחוק, למעמד חוקי, כעקרון בר משקל, המאפשר לבית המשפט, במצוות המחוקק, לסטות מהעונש ההולם במקרים המתאימים.

קביעת העונש:

עונשו של הנאשם ייגזר כמצוות המחוקק, תוך הקפדה על ההלימה בין העבירה לעונש, ובהתאם לחומרת העבירה ולמידת אשמו של הנאשם. ועוד בבואי לגזור את עונשו של הנאשם לקחתי בחשבון כי הענישה הנוהגת בשיטתנו הינה לעולם ענישה אינדיוידואלית ולא מכאנית, שיטת המשקללת את נסיבותיו האישיות של כל אדם ואדם. יפים לעניין זה דבריה של כבוד השופטת (בדימוס) דליה דורנר בע"פ 5106/99 אבו-ניג'מה נ' מ"י [פורסם בנבו] (1999):

"ענישת עבריינים אינה עניין מכאני. לא ראוי להטיל גזרי-דין לפי תעריפים. בגדר שיקול-הדעת הרחב שמוענק לשופטים בשיטתנו, שבה החוק קובע לרוב עונש מרבי, על השופטים מוטל לקבוע את העונש ההולם לנאשמים האינדיוידואליים העומדים בפניהם".

לעניין חומרת העבירה, והחבלות החמורות לנפגע, כפי שהובא לעיל, מצאתי כי מתחם הענישה נע בגבולות הענישה המתבקשת על ידי ב"כ הצדדים.

שמעתי את הצדדים וטיעוניהם לקולא ולחומרא, שקלתי את האינטרס הציבורי במניעת תאונות דרכים במיוחד על ידי נהגים חדשים, נתתי דעתי לתוצאות החמורות של התאונה ולחבלות הקשות שגרם הנאשם לנפגע, וברור לי כי הנפגע יישא את תוצאותיה הקשות של התאונה בגופו עד יומו האחרון. ומנגד, התחשבתי גם בנסיבותיו האישיות של הנאשם, בגילו הצעיר, היותו קטין בעת ביצוע העבירה, הזמן שחלף, היותו כיום חייל בשירות חובה, והמלצות תסקיר שירות המבחן.

לאור כל האמור, אני דן את הנאשם לעונשים הבאים:

1. **250 שעות של"צ**, אותן יבצע הנאשם במסגרת פארק "אפק ירקון" בראש העין, בימי שישי בשבוע, לפי תכנית שגיבש שירות המבחן, ויחל בביצוען בתוך 30 יום מהיום.

2. **פסילה בפועל של רישיון הנהיגה למשך 36 חודשים.**

הפסילה תחל לא יאוחר מיום 03.08.14, והיא במצטבר לכל פסילה אחרת.

3. **12 חודשי פסילה וזאת על תנאי למשך 3 שנים.**

4. 6 חודשי מאסר וזאת על תנאי למשך 3 שנים, והתנאי שלא ינהג בזמן פסילה.

5. פיצוי בסך 5,000 ₪ לנפגע מר דניאל נגוין, נושא ת.ז מס' 206093668. הפיצוי יופקד במלואו במזכירות בית המשפט עד יום 10.10.14, ויועבר לנפגע ע"י המזכירות.

6. ניתן בזה צו פיקוח ע"י קצין מבחן לנאשם למשך 12 חודשים מהיום.

שרות המבחן יפקח על שילוב הנאשם במסגרת טיפולית שיקומית המיועדת לטיפול בנהגים המעורבים בתאונות דרכים או בעבירות תנועה חמורות, בהנחיית שירות המבחן למבוגרים.

מזכירות תעביר העתק גזר הדין לשירות המבחן למבוגרים שידווח לביהמ"ש עם סיום השל"צ.

זכות ערעור כחוק בפני בית המשפט המחוזי בתל אביב בתוך 45 יום.

ניתנה היום, ט"ז תמוז תשע"ד, 14 יולי 2014, בנוכחות הצדדים.